

Dag Daniš: Dúhový kazatelia sa pri Katare vyfarbili ako neorasisti

- CZ24 News | 23. listopadu 2022

KATAR: Viacerí západní progresívci to už pri futbalových majstrovstvách prehávajú. A presne s tým, čo sami odsudzujú: s kultúrnymi predsudkami a nenávisťou voči „iným“.

Futbalové majstrovstvá v Katare vybuchli ešte skôr, ako sa začali. Západné celebrity vyzývajú divákov, aby majstrovstvá bojkotovali. Médiá sa pretekajú v kritike a napomínaní Kataru. Prenosy sa začínajú povinnými ideologickými vsuvkami, kde „analytici“ nariekajú nad neochotou Kataru akceptovať dúhové vlajky.

Lídrom protikatarského pochodu sa stala BBC. Hoci je držiteľom práv na prenosy, neodvysielala úvodný ceremoniál (dostupný bol iba na jej webe). Namiesto toho zaradila diskusné pásmo s ľudskoprávnym aktivistom, zamerané na demonizáciu Kataru. BBC v politickom fanatizme zašla tak ďaleko, že ju za to kritizovali viacerá západné médiá (vrátane progresívnych).

Zrážka Západu a Kataru je celkom pochopiteľná. Majstrovstvá prichádzajú v čase, keď v západnej spoločnosti vrcholia LGBTIQ+ kampane. Progresívna či inkluzívna politika zašla tak ďaleko, že už naplno preniká aj do športu. A špeciálne do futbalu. Hráči musia rituálne pokľaknúť, ich kapitáni musia nosiť dúhové odznaky.

Z futbalu sa stal jeden z nástrojov na presadzovanie rodovej agendy.

Ak práve v tomto čase organizuje majstrovstvá Katar, muselo to viesť ku konfliktu. Arabi a moslimovia pred dúhovou internacionálou nepadajú na kolena (ani na zadok). Pretože je v rozpore s ich náboženstvom a s ich kultúrou.

La'eeb, the 2022 World Cup mascot, shatters the rainbow colors (Al-Sharq, Qatar, April 14, 2022)

Ďalším výbušným faktorom je zrejme fakt, že Katar sa pred pár rokmi opovážil vybočiť z prozápadnej geopolitickej línie. To anglosaské krajiny (Británia, Spojené štáty, Kanada) neodpúšťajú.

Výsledkom je hystéria, mediálna paľba a kultúrna vojna, ktorá celkom zatieňuje podstatu veci – futbal.

Je to škoda. Šport bol donedávna jednou z mála vecí, ktorá spájala rôzne krajiny a kultúry. Dnes sa mení na bojisko, na ktorom sa vedú kampane, antikampane a ideologické či geopolitické boje.

A nie, vinníkom nie je ani Katar, ani Arab, ani moslim. Vinníkom sú tí, ktorí sa podujali zaťahovať šport do novej „vedúcej ideológie“: progresívcí. Ďalším vinníkom sú západné futbalové zväzy a kluby, ktoré to dovolili, keď hráčov prepichli dúhovými odznakmi (kto odmietol, toho odstavili).

Keď začne šport slúžiť pod politickými vlajkami, môže to fungovať len v jedinom prípade – že všetci prikývnu. Buď z nadšenia, alebo z donútenia. Na Západe to sociálnym inžinierom s prevýchovou spoločnosti do istej miery vychádza. Futbal (a nielen futbal) je už roky povinne inkluzívny a dúhový.

V arabskom a moslimskom svete však dúhová internacionála, pochopiteľne, narazila. A nielen politicky či mediálne.

Progresívna viera narazila na svoje vlastné limity. Zvrhla sa do vnútorných protirečení. Pokrokoví kazatelia protirečia sami sebe. A požierajú samých seba. Lebo nemôžete hlásať inkluzívny prístup, v ktorom sa vraj rešpektujú práva všetkých sexuálnych, náboženských, prístahovaleckých a kultúrnych menšín – a zároveň niekomu vyťať za to, že uvažuje a koná ako moslim.

Treba si vybrať. Buď tolerancia, alebo kampane.

Islam predsa nie je len viera. Islam je aj kultúra, ktorá je nezlučiteľná s novou rodovou (a transrodovou) ideológiou. V Európe islam nemusíme vítať ani podporovať. Máme vlastnú kultúru a tradíciu. V moslimských krajinách by sme však mohli láskavo dovoliť, aby ostali moslimské. A aby si nenechali nanucovať západné sociálne experimenty.

Ak to progresívni radikáli nechápu a stupňujú misionársky tlak na prevýchovu sveta podľa vlastného obrazu, správajú sa ako kultúrni rasisti. Tzv. kultúrny rasizmus alebo neorasizmus je koncepcia, ktorá sa vyznačuje predsudkami a neúctou ku kultúre iných náboženských a etnických skupín.

Kultúrny rasizmus je pokračovaním pôvodného rasizmu inými prostriedkami. Neorasistu nepoburuje iná farba pleti. Poburuje ho iná farba presvedčenia. Alebo iný názor. Teda stav, keď niekto, povedzme človek z moslimskej krajiny, neprijíma rovnaké kultúrne vzorce ako on.

Neorasistu dokonca poburuje aj stav, keď moslim neprijíma západné normy vo svojej vlastnej, východnej (moslimskej) krajine. U seba doma.

Kultúrny rasizmus nutne vedie k tomu, čo dnes poznáme ako morálny imperializmus. Ten vychádza z presvedčenia, že „naša“ kultúra je tá historicky správna, víťazná a nadradená iným – a preto by sa mala presadiť celosvetovo.

Samozrejme, morálny univerzalizmus môže byť čiastočne v poriadku. Najmä ak sa obmedzuje len na základné ľudské práva a slobody a všeobecne uznávané zásady morálky alebo medzinárodného práva. Je správne, že v 21. storočí už nikde nebudeme tolerovať zvyklosti a „kultúru“ kanibalov.

V prípade rodovej agendy však nejde o staré základné práva, ale o nový typ svetonázoru,

ktorý nemá všeobecnú podporu ani vnútri západnej spoločnosti. Morálny imperializmus pod velením progresívcov – vychovávateľov sveta – je vo svojej podstate protiliberálny. A hrubo nemorálny a neslušný voči ľuďom s iným presvedčením.

Samozrejme, Kataru môžeme oprávnene vyčítať veľa. Krajina, v ktorej si šejkovia projektujú lyžiarske zjazdovky v strede púšte, je symbolom plytvania zdrojmi, okázalého konzumu, materiálnej arogancie a megalomanskej pýchy... Katar môžeme kritizovať za porušovanie práv imigrantov, za korupciu, za uhlíkovú stopu. Lenže aj v prípade Kataru platí princíp primeranosti kritiky (hlavne ak chceme, aby bola vypočutá). A základnej slušnosti a rešpektu.

V skratke: nátlakové dúhové kampane by mali mať svoje hranice. Napríklad tam, kde sa začínajú hranice inej kultúry, ktorú takéto kampane urážajú.

Súdruhom v BBC a iných pokrokových redakciách to asi nedochádza, ale neúctou a povýšeneckým nátlakom na kultúru, ktorá je iná ako tá ich, sa vlastne prejavili podobne ako „bieli supremacisti“.

AUTOR: Dag Daniš